

Кристина Лорен

Любов и уругуи гуми

Превод от английски Красимира Абаджиева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Love and Other Words*
Copyright © 2018 by Christina Hobbs and Lauren Billings
All rights reserved.

Превод Красимира Абаджиева
Редактор Надя Калъчева
Коректор Ина Тодорова
Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2304-2

*На Ерин, Марша
и къщата до потока в гората*

пролог

Татко беше много по-висок от мама. Ама наистина много по-висок! Той беше метър и деветдесет, а мама метър и петдесет и шест. Огромен датски левент и бразилско миньонче. При запознанството им тя не знаела нито една английска дума. Когато мама умря, аз бях на десет и двамата имаха свой собствен език.

Помня как татко я прегръщаше, като се върнеше от работа. Обвиваше с две ръце раменете ѝ, притискаше лице в косата ѝ и тя потъваше в прегръдката му. Ръцете му бяха като скоби, обграждащи най-милите и тайни думи на света.

Видех ли ги да се прегръщат, аз се оттеглях с чувството, че съм свидетел на нещо свято.

Не знаех, че истинската любов е всеобсебваща, но макар да бях дете, осъзнавах, че не бих искала друга любов.

Един грозд от злокачествени клетки уби мама. Не искам да си спомням за загубата ѝ. Имах чувството, че съм потънала в безкрайния океан на обичта, която носех в себе си, и нямаше на кого да я дам. Давех се, сякаш в гърлото ми имаше парцал с керосин, проливах сълзи, виках

или изпадах в мъчително мълчание. Болеше ме, но осъзнавах, че на татко му е още по-тежко.

Бях сигурна, че той никога повече няма да се влюби. За това нямаше съмнение, тъй като беше затворен и съдържан човек – говореше спокойно, вървеше спокойно и дори се ядосваше спокойно. Само любовта му беше бушуваща и страдна. Татко обичаше мама със силата на най-яркото слънце и след като смъртта я покоси, споданият стон на мъката сякаш секна гласа и говората му. От този миг насетне бях сигурна, че той никога няма да пожелае друга жена така, както беше желал мама.

Преди да умре, мама беше направила списък, който татко да следва, докато порасна.

- 1. Не я разглезвай с играчки, а с книги.*
- 2. Кажвай ѝ, че я обичаш. Момичетата имат нужда от това.*
- 3. Говори ѝ, когато е мъчалива.*
- 4. Давай на Мейси по десет долара седмично. Накарай я да спестява два. Научи я да цени парите.*
- 5. До навършването на шестнайсет години да се прибира в десет вечерта. Без изключения.*

Списъкът нямаше край. Не че мама нямаше доверие на татко. Тя искаше да усещам влиянието ѝ. Татко пре-прочиташе списъка, водеше си бележки и оцветяваше тук-там с флумастер, за да не пропусне нещо важно. Когато пораснах, списъкът се превърна едва ли не в библия. И не толкова като книга с правила, а като един вид успокоение, че се отнасяме с необходимото внимание към

трудностите по пътя ни. Кой знае защо, но татко се вживя в една от точките.

25. Когато Мейси е много уморена от училище, заведи я някъде да си почине. Намери някакво местенце, та да може да подиша на спокойствие през уикенда.

Мама не беше имала предвид да купим къща, която да ни бъде като убежище през уикендите, но татко беше стриктен и изпълнителен и затова непрекъснато спестяваше и проучваше малките градчета на север от Сан Франциско.

Няколко години след смъртта на мама той ме гледаше нежно и питащо с прозрачно сините си очи, задаваше въпроси, които предполагаша дълги отговори (или поне не „да“, „не“ или „Не ме интересува“). Започнах да се отегчавам от тези въпроси – бях преуморена от домашни, ходене на плуване и досадни превзети приятелки – и татко се обади на брокерката, за да ни намери най-хубавата къща в Хийлдсбърг, Калифорния, където да си почиваме в свободните дни.

Огледахме къщата, която беше отворена за бъдещи купувачи. Местната брокерка ни посрещна с широка усмивка и многозначителен поглед при споменаването на брокерката ни в Сан Франциско. Къщата беше ъгловата дървена хижа с четири влажни стаи и вероятно мухлясали стени. Намираще се на сенчесто място и под прозорците бълбукаше поток. Беше по-голяма от необходимото и с много повече земя, отколкото бихме могли да поддържаме. Докато оглеждахме къщата, ние не предположихме, че най-важната стая щеше да бъде големият дрешник, който татко щеше да превърне в моя библиотека.

Също така не предположихме, че най-важната среща в моя живот щеше да се състои тук, тъй като в съседната къща живееше кльощавият нърд Елиът Луис Петропулос.

сега

Вторник, 3 октомври

Между апартамента ми в Сан Франциско и Бъркли има само седемнайсет километра, но ако не съм с кола, и в най-ненатовареното за обществения транспорт време пътувам повече от час.

– Качих се на автобуса в шест, после на два бързи влака и на още един автобус. Сега е седем и половина. Е, можеше да е и по-зле.

Сабрина ме слуша, кима и облизва млякото на горната си устна. Колкото и да разбира нежеланието ми да карам кола, тя смята, че трябва да си взема „Субару“ или „Приус“ като всеки себеуважаващ се жител в района на залива.

– Върхът си – усмихва се приятелката ми.

– Така е. Успя да ме накараш да изляза. Добре че има защо. – Поглеждам дъщеричката ѝ, малката принцеса Вивиан, която е в скута ми и която е пораснала толкова много!

Със Сабрина следвахме в университета „Тъфтс“ и жи-

веехме заедно в общежитието. После се преместихме в апартамент, а преди да завършим, се „изгрейдвахме“ в една макар и позапусната къща. Кой знае как и двете се озовахме на западния бряг в района на Сан Франциско, а Сабрина вече имаше и бебе. Да се чудиш и маеш кога пораснахме толкова, че да имаме деца и да се грижим за тях.

– Това, малкото, ме буди цяла нощ – в единайсет, в два, в четири и в шест. – Сабрина поглежда мило дъщеря си, а после и мен.

– Е, всякак ти е по-трудно, няма спор. Но пък мирише толкова хубаво! – Гушкам бебето и внимателно се пресягам за кафето си.

Керамична чаша! Не картонена и не голямата метална чаша с капак, която Шон ми подава за из път всяка сутрин. Той знае, че ми трябва доста кофеин, за да отворя очи. Не помня откога не бях сядала в кафене.

– Ти вече приличаш на майка – установява Сабрина.

– Нали работя с деца.

Приятелката ми замълчава и аз осъзнавам, че съм нарушила правило номер едно: не изтъквай какво работиш пред майки на бебета.

– Не знам как се справяш – промълвява тя.

Това изречение е като припев на живота ми. Приятелите ми са доста озадачени от решението ми да се посветя на интензивната терапия в педиатрията в Калифорнийския университет. Вероятно предполагаша, че не ми достига майчинска състрадателност, та да съм свидетел на всекидневните страдания на децата.

– Някой трябва да го прави – традиционно отвръщам аз. – А и ме бива в грижите за децата.

– Сигурна съм.

– Виж, в невропедиатрията не ме търси. – Съжалих, че го казах, и веднага млъкнах.

Млъкни, Мейси, престани да бърбориш!

Сабрина кима леко. Бебето Вив ми се усмихва и ритва с крачета.

Гъделичкам коремчето ѝ и добавям:

– Не всички случаи са тежки. Всеки ден стават чудеса, нали бебчо?

Сабрина пита твърде високо:

– Как вървят сватбените приготовления?

Въздишам и заравям глава в ухаещото вратле на Вив.

– Хубаво мирише, нали?

Сабрина протяга ръце към дъщеря си – не ѝ се иска някой друг да я държи толкова дълго. Разбирам я. Чувството да гушкаш пухкаво бебе е неопишуемо. Подавам ѝ Вив и казвам:

– Прекрасна е! Толкова е сладка!

Връщам се към спомените си, към шумния живот на голямото съседско семейство в Хийлдсбърг (каквото семейство така и нямах). Налягат ме носталгични мисли за тяхното малко момиченце, с което бях прекарала доста време преди години. На тринайсет-четиринайсет съм и гледам малката Алекс как спи в столчето люлка. Пред очите ми е госпожа Дина – готви в кухнята – а Алекс е в слинг-шала на гърдите ѝ. Господин Ник държи бебето в мускулестите си, космати ръце и я гледа с неопишуемо обожание, а шестнайсетгодишният Джордж понякога се мъчи да ѝ смени памперса на дивана и не успява. Помня загрижеността, с която се отнасяха към мъничката си сестричка Ник-младши, Джордж и Андреас. Елиът изчакваше по-големите си братя да се заиграят, да хукнат навън и да вършат бели, за да вземе Алекс и да ѝ чете, като се посвети изцяло на нея.

Всички те ми липсват много, до болка, но най-много ми липсва Елиът.

– Мейс! – повишава тон Сабрина.

– Какво? – сепвам се аз.

– Сватбата?

– А, да. – Работа в болницата по сто часа седмично, но темата за сватбата винаги ме съживява. – Нямаме още дата, не сме избрали и място. Шон не се вълнува от подробностите, което е добре.

– Така е – съгласява се привидно Сабрина и се навежда, за да накърми Вив. – Няма за какво да бързате, нали?

Разбирам подтекста на въпроса: *Аз съм най-добрата ти приятелка и съм го виждала само два пъти този тип!*

Права е. С Шон сме заедно от няколко месеца, но от може би десет години за пръв път съм с някого, с когото се чувствам аз. Той е разбран, спокоен и когато шестгодишната му дъщеря Фийби попита кога ще се оженим, изглежда размисли и скоро след това ми предложи.

– Повярвай ми, че няма нищо интересно за разказване. А, не! Имам час при зъболекаря следващата седмица. Инак все едно и също – работа, спане, работа, спане.

Сабрина се засмива и решава, че е неин ред да разкаже за ежедневието си: първата усмивка на Вив, първият ѝ гърлен смях и силното стискане на бебешкото юмруче.

Слушам, все едно ми разказва за някакво чудо. Вив наистина е чудо на чудесата. Обичам работата си, но разговорите ми липсват.

Смяната ми днес е до полунощ. Ще се прибера, ще поспя няколко часа и после пак на работа. Ако в отделението не се случи нещо наистина ужасно, може и да не запомня какво съм правила. Затова слушам Сабрина внимателно – тя е източник на информация за света. Долавям мирис на кафе и печени филийки, дочувам говор и музика от колоните в кафенето. Забелязвам жена с розови расти и нисък мъж с татуировка на шията, но погледът ми се спира на висок, строен мъж.

Косата му е почти черна. Разчорлена е и пада над

ушите. Едното ъгълче на яката на незатъкнатата му в износените черни джинси риза е подгънато. Кецовете му „Ванс“ са с избеляла старомодна шампа на карета. На рамото му виси чанта с дълга дръжка.

Най-обикновен мъж – в Бъркли има хиляди такива – но не е обикновен и за мен. Издава го пъхнатата подмишницата книга. На този свят има само един човек, който чете „Айвънхоу“. И не само чете книгата, ами ѝ се възхищава.

Чакам с нетърпение да се обърне, за да видя как се е променил за изминалите единайсет години. Не се замислям за външния си вид: ментовозелена болнична униформа, удобни маратонки и рошава конска опашка. Ние двамата никога не бяхме обръщали внимание на външния вид на другия, но бяхме обсебени от желанието да се запомним завинаги.

Сабрина отвлича вниманието ми, докато призракът от миналото плаща кафето си.

– Мейс?

Мигам и промълвям:

– Извинявай. Аз... Та какво каза?

– Говорех ти за обрива от памперсите, но не ме чуваш. Какво толкова гледаш?

Сабрина проследява погледа ми и ахка:

– Ооо!

Ахка не защото го познава, а заради високата му, стройна фигура. Той порасна изведнъж, когато стана на петнайсет. Раменете му също бяха станали широки, но аз ги забелязах чак когато се наведе над мен със смъкнати до коленете джинси и гърбът му засенчи слабата светлина на лампата в дрешника библиотека. Косата му е била винаги гъста. Джинсите му са с ниска талия и дупето му е... прекрасно. Кога е станало *това*, не знам.

Той е точно от типа мъже, които двете със Сабрина

бихме загледали, като разменените ни в мълчание погледи биха били повече от красноречиви.

Мигът беше сюрреалистичен – този мъж можеше да е непознат, на когото тайно щях да се възхищавам.

Но дали не беше някой друг? След цяло десетилетие как така познах фигурата му?

Той се обръща и аз оставам без дъх. Сякаш някой ме удря в слънчевия сплит.

Сабрина чува как гърдите ми хриптят и се надига.

– Мейс?

Дишам на пресекулки и очите ми парят.

Лицето му е по-слабо, долната челюст – по-изострена и с набола сутрешна брада. Носи същите очила с дебели рамки, но те вече не скриват лицето му. Ясните му пъстри очи са все така уголемени зад дебелия стъкла. Носът му е същият, но вече не прави впечатление на голям. И устата му е същата – тънки устни, винаги готови за сардонична усмивка.

Не мога да си представя изражението му, когато ме забележи.

– Мейс? – Сабрина ме стиска за лакътя. – Добре ли си, мила?

Преглъщам и затварям очи, за да изляза от вцепенението.

– Да.

– Сигурна ли си?

– Ами... – Отново преглъщам, поглеждам я, но погледът ми пак се отправя към мъжа. – Това е Елиът.

Този път нейното „Ооо!“ е изпълнено със смисъл.

тогава

Петък, 9 август,
преди петнайсет години

За пръв път видях Елиът, когато отидохме да разгледаме къщата.

Тя беше празна. В района на залива къщите за продажба винаги старателно подредени от брокерите, но хижата в Хийлдсбърг беше без мебели. С времето се научих да преценявам потенциала на недекорираните места, но тогава бях на възраст, на която голите стаи ми се струваха студени и негостоприемни. Къщата ни в Бъркли беше претъпкана с какво ли не. Когато мама беше жива, сантименталността ѝ надделяваше над татковия датски минимализъм, а когато умря, той не можеше да намери сили да пренареди дома ни.

На стените в дървената къща имаше тъмни петна от картини. В мокета се беше образувала пътека, която подсказваше за предпочитания маршрут на обитателите – от входната врата към кухнята. От коридора на горния етаж се виждаше долният етаж и перилата на стълби-

щето бяха само една семпла, дървена летва. Всички стаи бяха с врати и придаваха известна призрачност на дългия коридор.

– Твоята стая е онази, в дъното – каза татко, който беше разглеждал къщата онлайн и беше наясно с разположението.

Минах край голямата спалня и банята и продължих по дългия, тесен коридор. Забелязах бледозелената светлина под рамката на моята врата. По-късно разбрах, че се дължи на пролетнозелената боя на стените, в която се отразяваха късните следобедни слънчеви лъчи. Стъклената топка на дръжката беше студена, прозрачна и се завъртя с ръждиво скърцане. Вследствие на влагата ръбовете на вратата бяха леко изкривени и тя заяде. Блъснах я с рамо и замалко да се изтърколя в светлата и топла стая, която беше почти два пъти по-дълга, отколкото широка. Почти по цялото продължение на дългата стена имаше огромен прозорец с гледка към хълма с потъналите в мъх дървеса, а на по-късата се издигаше висок, тесен прозорец, който приличаше на търпелив иконом в очакване на указания. От него се виждаше Ръшан Ривър.

Ако долният етаж беше невзрачен, то спалните ми допадаха и побързах да намеря татко.

– Мейс, видя ли дрешника? Можем да го направим на библиотека – каза татко и слезе долу, тъй като брокерката го извика.

Вратата на дрешника се отвори лесно. Нейната дръжка беше дори топла.

В ъгъла, под спускащата се греда на наклонения покрив, се беше свило едно момче с книга в ръка. Сърцето ми заби учестено. Момчето беше на около тринайсет години, на моята възраст. Слабичко, с гъста черна коса, която се нуждаеше от подстригване, с уголемени заради дебелия стъкла на очилата пъстри очи, голям за лицето

нос и големи за устата зъби. Самото то не помръдваше и сякаш изпълваше празния дрешник.

– Кой си ти? – притеснено попитах аз.

То ме гледаше с ококорени от почуда очи.

– Не съм допускар, че някой някога ще се отбие в тази къща.

Сърцето ми биеше до пръсване, а огромните му, немигащи очи сякаш ме пронизваха.

– Вероятно ще я купим.

Момчето стана и изтупа дрехите си. Коленете му бяха значително по-широки от слабите крака. Кафявите му кожени обувки бяха лъснати, ризата изгладена и затъкната в къси панталони с цвят каки. Изглеждаше напълно безобиден, но когато пристъпи към мен, побързах да кажа:

– Татко има черен колан.

– Наистина ли? – попита момчето, като в гласа му прозвуча нотка на страх, но и на съмнение.

– Наистина.

– По какво?

Свалих свитите си в юмруци ръце от кръста.

– Е, няма черен колан, но е много висок и едър.

Този път момчето ми повярва и погледна смутено към коридора.

– Ти какво правиш тук? – попитах аз и огледах дрешника. Той беше с размери на квадратна стая четири на четири, а покривът беше висок и се скосяваше. Представих си как седя на диван с възглавници в уютната ниша и прекарвам съботните следобеди в четене.

– Обичам да чета тук.

Изпитах странното усещане за съвпадение на мислите, което не бях чувствала от години.

– Предишните собственици бяха дали ключ на мама. Те идваха много рядко. Ние сме съседни.

- И все пак това е чужд имот.
То поклати глава.
- Къщата е отворена за оглед.
На корицата на дебелия му книга имаше дракон.
- Значи идваш тук да четеш?
- Понякога. Къщата е празна от няколко години.
Присвих очи.
- Сигурен ли си, че е редно да седиш тук? Виждаш ми се притеснен и едва дишаш.
- Момчето сви кокалестите си рамене.
- Може да съм бил на маратон.
- Като те гледам, няма да стигнеш и до ъгъла на улицата.
- То прихна и смехът му ми подежда като комплимент.
- Как се казваш?
- Елиът. А ти?
- Мейси.
- Елиът побутна очилата си, но те пак се плъзнаха надолу.
- Ако купите къщата, няма да идвам само за да чета.
Предизвикателство? Или предложение?
Приятел или враг?
- Искаше ми се да е приятел.
- Въздъгнах и се усмигнах съдържано.
- Ако купим къщата, можеш да идваш. Да четеш.
Зъбите му блеснаха в усмивка до ушите.
- Може би през всичкото това време съм топлел местенце за теб.

сега

Вторник, 3 октомври

Елиът чака еспесото си с наведена глава и не ме вижда. Сред океана от хора, забили очи в смартфоните си, той чете книга.

Дали изобщо има телефон? За него е напълно нормално да няма телефон. Преди единайсет години ползваше стария модел на баща си и натискаше по няколко пъти 5, за да напише П. Използваше го най-вече като преспание.

– Кога го видя за последен път? – пита Сабрина.

Поглеждам я – тя знае кога. Явно се чуди какво да каже, та да ме изкара от състоянието на вцепенение.

– Последната година в гимназията. На Нова година.

– А, да, да...

Инстинкт за самосъхранение или някаква друга непреодолима сила ме вдига от стола и казвам:

– Извинявай, но ще тръгвам.

– Разбирам. Върви.

– Да ти звънна ли през уикенда? Можем да отидем в парка Голдън Гейт.

Сабрина кима. Предложението ми е проформа – и двете знаем, че откакто започнах работа в болницата през юли, не съм имала и надали скоро ще имам свободен уикенд. Мятам колкото може по-бързо чантата през рамо, навеждам се, целувам приятелката си и казвам:

– Обичам те.

Иска ми се да дойде с мен. Тя също мирише на бебе. Сабрина кима с усмивка, но в следващия миг замръзва и аз разбирам, че Елиът ме е видял.

– Той... идва насам – промълвява тя.

Започвам да ровя в чантата и да се правя, че търся нещо.

– Как да изчезна? – прошепвам аз.

– Мейс?

Застивам с ръка на дръжката на чантата и с наведени очи. Гласът му свива сърцето ми. Докато мутираше, той беше леко писклив и Елиът непрекъснато отнасяше подигравки за ту високите, ту ниски звуци, които издаваше. Но в един миг природата се смили и го дари с топъл и меден глас.

– Мейси Ли? – казва тихо цялото ми име и ме гледа.

Поглеждам го и... – да умреш от смях! – махам с ръка.

– О, Елиът! Здравсти!

Сякаш бяхме случайни познати от университета, които са се виждали само веднъж през последните години.

Той отмята гъстата си коса с добре познат жест, а аз се обръщам и се запътвам към изхода. Излизам и се затичвам в грешната посока. Хуквам обратно с наведена глава, блъскам се в някакъв висок човек и без да го видя, казвам:

– О, извинете!

Елиът ме държи за раменете. Усещам, че ме гледа, а аз не отлепям очи от адамовата му ябълка и си спомням как тайничко я гледах с часове, докато четяхме заедно в дрешника библиотека.

– Мейси? Това си ти! – промълвява той и думите му означават хиляди неща.

Ама това наистина ли си ти?

Ама защо изчезна?

И къде беше десет и повече години?

Иска ми се да хукна, да се метна на метрото и на всякакъв друг транспорт, за да стигна бързо до болницата и да потъгна в грижи и вълнения, които са всъщност много по-важни от чувствата ми в момента.

Само че през последните единайсет години аз очаквах този момент. Обзе ме мъчителна болка, но и някак ми олекна. Всеки ден през изминалите години се бях надявала да го видя.

– Здрасти. – Поглеждам го и не знам какво да кажа. В главата ми е хаос от безсмислени черн-бели думи.

– Ти тук ли... – подхваща Елиът и все така ме държи за раменете. – Тук ли си се преместила?

– Живея в Сан Франциско.

Поглежда лекарските туника и панталони, после грозните маратонки и повдига вежди.

– Лекарка си?

– Да, стажувам.

Говоря като робот.

– А защо беше в кафенето?

Боже, шо за разговор! Но, както се казва, изкачването на планина започва с първата стъпка.

– Видях се със Сабрина на кафе.

Той сбръчква нос и ме поглежда с онова до болка познато изражение на учудване.

– Тя е моя състудентка. Живее в Бъркли.

Елиът въздъхва, сякаш за да ми покаже, че не я познава. Едно време държахме да знаем всичко един за друг, но ето че бяха изминали много години и не познавахме приятелите си.

– Мейс, обаждах ти се милион пъти. После смени номера си и... – Отмята коса и свива рамене.

Ужасен миг. Не знам как се случи така, че между нас зейна бездна. Че аз позволих това.

– Да, имам нов телефонен номер – гласът ми почти не се чува.

Той се засмива, но смехът не е радостен.

– Досетих се.

– Елиът, извинявай, но трябва да тръгвам – едва прознасям името му заради буцата, която е застанала на гърлото ми. – Закъснявам за работа.

Той се навежда и ме гледа с широко отворени очи.

– Шегуваш ли се? Не може просто ей така да те срещна, да си кажем „Здрасти!“ и да отидеш на работа! Та да се видим след още *единайсет шибани години!*

Такъв е Елиът. Винаги прям и директен.

– Не съм готова за това.

– *За мен* ли трябва да се приготвяш?

– Ако има някой, за когото трябва да се приготвям, това си ти.

Това засяга някакво уязвимо място в душата му. Намръщва се и аз съжалявам за думите си.

– Почакай минутка – дръпва ме той настрана, за да не пречим на потока от забързани минувачи. – Как си? Откога живееш тук? Как е Дънкан?

Светът около нас замръзва.

– Добре съм – машинално отговарям аз. – Тук съм от май. – Третият въпрос ме разстройва и смънквам: – Татко... почина.

Елиът е слисан и сякаш не може да повярва.

– *Какво?*

Кимам и онемявам от спомена, като се опитвам отново да свържа хилядите синаптични връзки в мозъка си. Дотук се държах, без да се изложя, но ако продължавах-

ме да си говорим така, щях да рухна. Бях спала два часа, предстояха ми осемнайсет часа в болницата, Елиът беше до мен. Трябваше да си тръгна, преди да се предам.

Поглеждам го и виждам отражението на душата си. Той е съкрушен. Само Елиът знае какво означава тази смърт за мен.

– Дънкан е починал? Защо не ми каза?

Боже мой, как да отговоря на този въпрос!

– Ами нали не поддържахме връзка...

Усетих, че ми се повдига. Що за глупаво обяснение беше това!

Той клати глава.

– Съжалявам, Мейс. Не знаех.

Поглеждам го и стомахът ми отново се обръща. Той е моят човек. Винаги е бил моят човек. Моят най-добър и верен приятел, с когото споделях всичко, а може би и любовта на живота ми... Живях единнайсет години, изпълнена с неприязън и в абсолютна увереност в правотата си. Но съдбата се намеси и раната се отвори.

– Трябва да тръгвам – заявявам аз.

Бързо се запътвам към спирката на метрото. Усилвам ход и имам чувството, че Елиът върви зад мен и сяда в съседния вагон.